



„Jasně,“ vykřikli současně a každý popadl jeden balíček. Bylo jim pět, ale číst už uměli.

„Můžu taky?“ zeptala se Markétka.

„To víš, že můžeš,“ odpověděla jí maminka. „Těch dárků je tolik, že ve dvou by to do pohádky nestihli,“ usmála se na ni.

Markétka došla k hoře balíčků a začala prohlížet jmenovky. Našla balíček určený pro babičku Mášu a další pro tatínka. Donesla jim je a vrátila se ke stromečku. Další dva dárky patřily dvojčatům. Markétka očima hledala nějaký malý balíček, který by byl pro babičku Věrku. Zatím žádný neviděla.

Když s dvojčaty roznesla zhruba polovinu té haldy dárků, narazila na balíček, který vypadal nadějně. Byl poměrně malý a byl určený babičce Věrce. Vydala se k hromádce dárků, na kterou s kluky dávali balíčky pro nemocnou babičku.

Když tam malý balíček pokládala, všimla si, že už tam leží jiný, který je ještě menší a krásně by se jí vešel do kapsy modrých šatů. Rozhlédla se kolem a zjistila, že všichni

se koukají na dvojčata, která nemohla rozluštit škrábanici na jedné jmenovce. Vesele se přitom smáli.

Rychle popadla vyhlídnutý balíček a bleskově si ho strčila do kapsy. Potom se zase vrátila ke stromečku a v klidu dál rozdávala dárky.

Spokojenější snad ani být nemohla. Dostala od Ježíška všechno, co si přála, a ještě něco navrch. Dvojčata byla také blažená. Jen Tomáš si posteskl, že Ježíšek asi zapomněl, že by si přál toho psa.

